

Imaóra és az együttes imádság

(Prayer and the Prayer Meeting)

C.H. Mackintosh

(1887)

„Minden imádságban és könyörgésben imádkozzatok minden időszakban Szellemben és evégett virrasszatok minden kitartással és könyörgéssel az összes szentekért.” (Ef 6,18, Vida)

A szerző előszava:

Jelen írás Amerikában már sokakhoz eljutott; most pedig Isten egész gyülekezete – a Krisztus teste – elé tárjuk. Imádságunk, hogy a Szent Szellem mindenfelé felhasználhassa az Úr szeretett népének buzdításában arra, hogy az magát teljes szívvel az imádságnak, könyörgésnek és közbenjárásnak szentelje, mind egyénileg, mind a családban, mind a gyülekezetben. Rámnehezedett a teher, hogy nagy szükség van most erre, és ebben a mély meggyőződésben ajánlom ezeket az oldalakat Krisztus szeretett nyájának. Arra bátorítom e könyv minden olvasóját, hogy adják át magukat a közbenjárás értékes szolgálatának, és másokat is erre ösztönözzenek. A mi Istenünk meghallgat minket és válaszol. Kiáltunk hát Hozzá éjjel és nappal az egész gyülekezetért, a családjainkért, az Úr munkájáért és munkásaiért az egész földön! Amilyen gyakran csak lehet, gyűljünk össze ezzel a céllal, és bizonyosan áldást nyerünk a magunk, testvéreink és szolgatársaink számára minden helyen.

Amikor az imádkozás rendkívül fontos témájával foglalkozunk, két dolgot kell megvizsgálunk: először is, hogy mi az imádság helyes belső alapja, másodsor, hogy mik a helyes belső feltételei.

1. Az imádság alapja például a következő igeversekből derül ki: „*Ha énbennem maradtok és az én beszédeim tibennetek maradnak, amit csak akartok, kérjétek és meglesz nektek*” (Jn 15,7, Vida). Majd ismét, „*Szeretteim, ha szívünk nem vádol minket, bizodalunk van az Istenhez; És akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az ő parancsolatait, és azokat cselekszük, amik kedvesek előtte*” (1Jn 3,21-22, Károli). Amikor pedig az apostol a szentek imádságaiért folyamodik, kérésének helyes belső alapját a következőképpen fogalmazza meg: „*Imádkozzatok értünk. Mert úgy vagyunk meggyőződve, hogy jó lelkiismeretünk van, igyekeztünk mindenekben tisztességesen forgolódni*” (Héb 13,18, Károli).

Ezekből és sok más hasonló igeszakaszról kiderül, hogy a hatékony imádsághoz az embernek engedelmes szívre, tisztességes gondolkodásmódra és jó lelkiismeretre van szüksége. Ha nincs meg az Istennel való közösségünk, ha nem maradunk Krisztusban, ha nem Isten szent parancsolatai szerint élünk, ha a szemünk nem tiszta, miképp várhatnánk feleletet imáinkra? Ilyenkor, ahogy Jakab apostol mondja, amit kérünk, „rosszul kérjük, azért, hogy élvezeteinkre tékozzoljunk”. Hogyan teljesíthetne Isten mint szent Atya, ilyen kéréseket? Lehetetlenség.

Milyen fontos ezért, hogy őszintén törekedjünk a helyes erkölcsi alapra, melyen imádságainkat előterjeszhetjük! Hogyan kérhette volna az apostol a testvérektől, hogy imádkozzanak érte, ha nem lett volna meg a jó lelkiismerete, tiszta szeme, becsületes szándéka – az a belső meggyőződés, hogy

valóban minden dologban őszintén kíván eljárni? Biztosra vehetjük, hogy különben nem tehetett volna ilyet.

Mégis, vajon nem vesszük-e észre néha magunkon, hogy oly könnyedén és felületesen kérünk meg másokat, hogy imádkozzanak értünk? Gyakori formula köreinkben, hogy „gondolj rám imádságban”, és bizonyos, hogy semmi sem lehet áldottabb vagy értékeesebb, mint hogy Isten drága népe a szíven hordozzon minket, amikor a kegyelem trónusa elé járul; de vajon kellőképpen gondoskodunk-e arról, hogy meglegyen ehhez a helyes erkölcsi alapunk? Amikor azt kérjük: „Testvérek, imádkozzatok értünk”, hozzá tudjuk-e tenni, mintegy a szívek vizsgálójának jelenlétében állva, hogy „mert meg vagyunk győződve arról, hogy jó lelkiismeretünk van, és igyekszünk mindenben tisztességesen eljárni”? Amikor pedig mi magunk borulunk le a kegyelem trónusa előtt, vajon olyan szívvel tesszük-e, mely nem ítél el minket, gondolataink vajon becsületesek-e, szemünk tiszta-e, és valóban megmaradtunk-e Krisztusban, megtartva az Ő parancsolatait?

Kedves Olvasóim, ezek a kérdések megvizsgálják minket. Egyenesen a szívünk közepébe, a lényünk legmélyéhez és erkölcsi forrásához hatolnak. De jót tesz, ha mindennel, különösen is az imádsággal kapcsolatban alapos átvizsgálás alá esünk. A valóság – és a helyes belső alap – súlyos hiánya mutatkozik ugyanis az imádságinkban, melyek nagy részét „rosszul kérjük”.

Ezért nincs imádságainkban sem erő, sem hatékonyság, ezért van a külsőségesség, az üres formaságok, a tulajdonképpeni képmutatás. A zsoltáros így szól: „Ha hamisságot láttam volna szívemben; nem hallgatott volna meg az Úr” (Zsolt 66,18, Kecskeméthy). Milyen komoly dolog is ez! Istenünk a valóságot akarja, Ő arra vágyik, ami valódi bennünk. Ő, áldott legyen a neve, valóságosan fordul hozzánk, és azt akarja, hogy amikor mi Őhöz fordulásunk, az is valódi legyen. Azt akarja, hogy úgy járuljunk színe elé, amint vagyunk, és azzal, amit valóban szeretnénk.

De jaj, milyen gyakran másként van ez, akár egyedül, akár nyilvánosan! Imádságaink milyen gyakran szónoklatok inkább, semmint könyörgések – inkább tantételek hangoztatása, semmint szükségleteink feltárása! Úgy tűnik néha, mintha bizonyos alapelveket akarnánk elmagyarázni Istennek, és nagy mennyiségű információval kellene elárasztanunk Őt.

Ez az, ami hervasztóan hat imaóráinkra, elrabolja tőlük a frissességet, az egésznek a lényegét és az értékét. Akik valóban tudják, mit jelent az imádság, akik ismerik értékét, és tudatában vannak, mennyire szükséges imádkozniuk, azért mennek az imaórára, hogy imádkozzanak, nem pedig azért, hogy a térdeplőktől szónoklatokat, tanításokat és igemagyarázatokat hallgassanak. Ha tanításra kíváncsiak, akkor elmehetnek a megfelelő helyre, ahol ilyenek elhangoznak; amikor azonban az imaórára mennek, akkor imádkozni akarnak. Az imaóra számukra az a hely, ahol feltárhatják szükségletüket, és áldásra számíthatnak – ahol feltárhatják gyöngeségüket, és erőre számíthatnak. Ez a felfogásuk arról a helyről, „ahol az imádkozás szokott lenni” (Csel 16,13), és ezért, amikor összegyűlnek, nem szeretnék hosszúra nyúlt, prédikáló imádságokat hallgatni, olyanokat, melyek még a szószékről hangozva is alig volnának tűrhetőek, imádság formájában azonban teljességgel kibíráhatatlanok.

Nem kertelünk, mert nagy szükségét érezzük az egyenes beszédnek. Mélységesen tudatában vagyunk, mekkora szükségünk van a valódiságra, az őszinteségre és az igazságra az imádságainkban és az imaösszejöveteleinken. Gyakorta megesik, hogy amit imának nevezünk, nem is ima valójában, hanem bizonyos ismert és elfogadott igazságok, alapvető tanok felmondása, melyeket az ember már oly gyakran hallott, hogy ezek ismételtetésére hihetetlenül fárasztó odafigyelni. Mi lehet fájdalmasabb annál, mint egy térdeplő embertől alapigazságok magyarázatát és tanítások kifejtését hallgatni?

Önkéntelenül is fölmerül a kérdés, hogy „most kinek beszél, Istennek vagy nekünk?”. Ha Istennek, bizonyosan nincs semmi tiszteletlenebb vagy otrombább dolog annál, mint hogy megpróbáljunk elmagyarázni Neki dolgokat; ha pedig nekünk, akkor az egyáltalán nem is imádság, és minél előbb felkelünk az imádkozóhelyzetből, annál jobb, mivel állva egyszerűbb beszélni, nekünk meg ülve egyszerűbb hallgatni.

Ha pedig már fölmerült a testhelyzet kérdése, szeretettel fölhívánk a figyelmet valamire, ami véleményünk szerint komolyan megfontolandó. Arra a szokásra gondolunk, amikor ülve végzik az imádság szent és komoly gyakorlatát. Pontosan tisztában vagyunk vele természetesen, hogy az imádsággal kapcsolatban az a legfontosabb, hogy a *szívünk* hozzáállása helyes legyen. Továbbá pedig tudjuk, és mindenkor szem előtt tartjuk, hogy az imaóra látogatói közül sokan vannak idősek, betegek, erőtlenek, akik talán nem tudnak hosszan térdepelni, sőt, talán semennyit se. Továbbá az is gyakran előfordul, hogy bár nincs testi gyengeség, és az emberek valóban vágnának letérdelni, mert érzik, hogy ez volna a helyénvaló testtartás, viszont helyhiány miatt képtelenség kivitelezni.

Mindezeket számításba kell venni, és annyira ki kell bővíteni az engedmények körét, amennyire csak lehet, de mégis meg kell állapítanunk, hogy nyilvános imaösszejöveteleinket sok esetben a tiszteletadás szájalomra méltó hiánya jellemzi. Gyakran látunk fiatalembereket, akik sem testi gyengeségre, sem helyhiányra nem panaszkodhatnak, mégis az egész imaórát végigülik. Meg kell vallanunk, hogy ez sértő, és úgy hisszük, megszorítja az Úr Szellemét. Le kellene térdelnünk, amikor tudunk; ez fejezi ki a tiszteletteljes hódolatot és alázatot. A mi áldott Urunk is „térdre esvén imádkozott” (Lk 22,41). Apostola pedig ugyanezt tette, amint azt a Csel 20,36-ban olvassuk: „és amikor ezeket mondta, térdre esve mindnyájukkal együtt imádkozott”.

És nem ez volna a természetes és a helyes? De, bizonyosan. És van-e méltatlanabb dolog annál, mint a hanyatt dőlve nyújtózkodó és ásító emberek látványa, miközben imádság száll fel? Szerintünk ez megütközést keltő dolog, és a legkomolyabban kérjük az Úr minden gyermekét, hogy őszintén fontolja meg ezt a kérdést, és próbálja meg minden lehetséges módon mind elméletben, mind gyakorlatban az imaórákon való letérdelés szent szokását előmozdítani.

II. rész

A következőkben az imádkozás elvi alapfeltételeit, illetve jellemzőit vizsgáljuk meg a Szentírás fényében. Bármiről legyen is szó, semmi sem mérhető Isten Igéjének tekintélyéhez a gyakorlati keresztény életünkben. Az egyedüli és kizárólagos viszonyítási pont az Ige kell, hogy legyen minden kérdésben. Ezt sose feledjük.

Mit mond tehát a Szentírás az imádkozáshoz szükséges belső állapotról? Olvassuk el a Máté 18,19-et: „Ismét mondom nektek, hogy *ha ketten közületek egyetértenek* a földön bármiben, amit csak kérjenek, megadja nekik az én mennyei Atyám” (angolból).

Megtudjuk innen, hogy imádságaink egyik szükséges feltétele, *hogy egy akaraton legyünk* – kölcsönös megegyezésben, egyazon gondolattal a szívünkben. Sokkal erősebben jön át ebben a fordításban: „ha ketten közületek összhangban lesznek” (Vida) – ha valamit egyhangúlag, egy közös hangon mondotok. Nem lehet semmilyen disszonancia, a többitől eltérő hang.

Ha például azért jövünk össze, hogy az evangélium terjedéséért és az emberek megtéréséért imádkozzunk, egyformán kell gondolkodnunk a kérdésben – ugyanazt a közös hangot kell megütnünk

Isten előtt. Az nem lesz jó, ha mindenkinek megvan az egyedi elképzelése arról, hogy mit akar véghez vinni. Az elme és a szellem szent harmóniájában kell a kegyelem trónusához járulnunk, különben – a Máté 18,19 szerint – nem számíthatunk feleletre.

Óriási erkölcsi súlyú kérdés ez. Nem lehet túlbecsülni, milyen hatalmas jelentősége van az imaóráink hangvételére és jellegére nézve. Igen kérdéses, hogy bármelyikünk is elegendő figyelmet fordított-e erre. Nem kell-e szánakoznunk imaalkalmaink céltalan jellege miatt? Nem úgy kellene inkább összejönnünk, hogy konkrét, pontosan megfogalmazott cél van a szívünkben, amellyel kapcsolatban együtt akarunk Isten válaszára várni? A Cselekedetek könyve első fejezetében azt olvassuk az első tanítványokról, hogy „mind kitartottak *egy akarattal (hasonló érzéssel)* az imádkozásban az asszonyokkal és Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt”¹ (Csel 1,14, Vida). A második fejezetben pedig ismét azt olvassuk, hogy: „Mikor pünkösdnek (az ötvenediknek) napja betelt, *s mindannyian ugyanazon a helyen egy indulattal együtt voltak*” (Csel 2,1, Csia).

Az Úr parancsa szerint vártak arra, amit megígért az Atya – a Szent Szellem ajándékára. Biztos ígéretet kaptak. A Vigasztaló kétségkívül eljövendő volt, de ez távolról sem jelentette azt, hogy akkor nem is kell érte imádkozni, hanem éppen ez volt az alapja áldott megjelenésének. Imádkoztak; egy helyen imádkoztak; egy akarattal imádkoztak. Teljes mértékben egyetértettek. Kivételesen mindannyiuknak egyetlen határozott szándék volt a szívében: Várták a megígért Szent Szellemet. Kitartottak a várakozásban, és egy szívvel-lélekkel vártak, míg el nem jött. Férfiak és nők, akiket egyetlen cél fűtött, szent összhangban várakoztak, boldog harmóniában – vártak, nap nap után, őszinte, buzgó szívvel, egységbe forrva, míg meg nem kapták odafentről a megígért erőt.

Nem hasonlóan kellene nekünk is eljárnunk? Nem látjuk-e szomorú hiányát ennek az „egy indulat, egy hely”-alapelvnek közöttünk? Áldott legyen Isten, hogy nekünk nem kell a Szent Szellem eljövételéért imádkoznunk – Ő már eljött; nem kell a Szellem kiadását kérnünk – Ő már kitöltetett; hanem azért kell könyörögnünk, hogy az Ő áldott ereje megnyilatkozzék közöttünk. Tegyük föl, hogy sorsrészünk olyan helyre esett, ahol szellemi halál és sötétség uralkodik. Az életnek még csak enyhe fuvallata sem látszik, levél sem rezdül. Fejünk felett az ég olyan mint a réz, és a föld alattunk, mint a vas. Megtérésről nem is hallott senki. Nyomasztó külsőségesség telepszik az egész helyre. Erőtlen vallástétel, holt szokások, fullasztó, rituális vallásosság – erről szól az egész. Mi a teendő? Hagynunk kellene, hogy mi is e beteg légkör halálos befolyása alá kerüljünk? Engednünk kellene a helyre üledő atmoszféra bénító erejének? Bizonyosan nem.

De ha nem, akkor mit tegyünk? Ha legalább csak ketten is vagyunk, akik valóban átérezzük a dolgok állapotát, jöjjünk össze egy akarattal, és öntsük ki a szívünket Istennek! Várjunk Rá szent egyetértésben, egyazon határozott céllal, míg nem küld kiadós áldásosőt a kiszáradt talajra. Ne vonjunk vállat, és legyintsünk lemondón, hogy „még nincs itt az ideje”! Ne engedjünk a joggal fatalizmusnak nevezett, féloldalas teológia veszedelmes hajtásának, mondván, „Isten mindenható, és akarata független. Ki kell várnunk az Ő időzítését. Az emberi igyekezet hiábavaló, mi nem tudunk ébredést szítani. Óvakodnunk kell a pusztá lelkesedéstől!”

Mindez nagyon hihetően hangzik; annál is inkább, mert van benne igazság; sőt, ami azt illeti, teljesen igaz is – azonban csak az egyik oldala az igazságnak. Ez az igazság, a színtiszta igazság; de *nem a teljes igazság!* Ezért gonosz a hatása. Semmitől ne tartsunk jobban a féloldalas igazságnál! Ez sokkal

---

1 Milyen érdekes, hogy az Ige itt „Máriát, Jézus anyját” egyedülként nevezi meg az asszonyok közül. Ki ne látná meg itt a Szent Szellem előrelátó bölcsességét? Mária érezte, hogy szüksége van az imádságra és az imaösszejövetelre. Mit szőtt volna vajon, ha valaki megmondja neki, hogy gyakorló keresztények milliói fognak mégis őhozzá imádkozni?

veszélyesebb ugyanis a nyilvánvaló tévedésnél. Sok komoly és őszinte lélek botlott meg és fordult le teljesen az útról féloldalas, vagy helytelenül alkalmazott igazságok miatt. Sok igaz szívű és hasznos munkást tántorított el az aratás mezejéről, hogy oktan módon olyan tanokat erőltettek rájuk, amelyek tartalmaztak ugyan igazságot, de nem a teljes igazságot.

Semmi sem érintheti vagy gyengítheti azonban a Máté 18,19 erejét. A maga teljességében, szabadságában és értékességében áll a hit szeme előtt, feltételei világosak és félre nem érthetők. „Ismét mondom nektek, hogyha közületek ketten a földön *bármilyen dolog fölől is* megegyeznek és azt kérik, mennybéli Atyám meg fogja nekik adni” (Csia). Íme a felhatalmazásunk arra, hogy összejöjjünk imádkozni bármivel kapcsolatban, ami csak a szívünkre nehezedik! El vagyunk keseredve a hideg, sivár és élettelen közeg miatt, mely körülvesz minket? Elcsüggedünk, mert az evangélium hirdetésének alig látszik gyümölcse – mert nincs erő az igehirdetésben, gyakorlati eredménye pedig semmi? Szomorú a lelkünk, mert valahányszor akár az Úr asztalánál, akár a kegyelem királyi széke előtt, akár a Szentírás forrása körül összejövünk, meddő, tompa közöny uralkodik?

Mit csináljunk? Vonjunk vállat, mint akinek már minden mindegy? Elkeseredésünkben adjuk föl a reményt? Vagy adjunk utat a fölháborodásnak, panaszkodjunk, dohogjunk és bosszankodjunk? Isten mentsen! Akkor mit? Jöjjünk össze „egyazon akarattal, egyazon helyen”; boruljunk arcra Istenünk előtt, és öntsük ki a szívünket mint egyetlen, közös szívet Előtte, a Máté 18,19-re hivatkozva.

Biztosak lehetünk benne, hogy ez jelenti a dicsőséges orvosságot – a kimeríthetetlen erőforrást. Tökéletesen igaz, hogy „Isten mindenható, és akarata független”, és pontosan emiatt kell várunk Rá; tökéletesen igaz, hogy „az emberi igyekezet hiábavaló”, és éppen ezért kell Isten erejére támaszkodnunk; tökéletesen igaz, hogy „mi nem tudunk ébredést szítani”, pontosan emiatt kell azt keresni, hogy *lejjön* ránk; tökéletesen igaz, hogy „óvakodnunk kell a pusztaság lelkesedéstől”, de ugyanennyire igaz, hogy óvakodnunk kell a kihűlt, kiüresedett, holt szokásoktól és az önzés táplálta közönytől.

Egyszerűen nincs semmilyen mentség – amíg Krisztus az Isten jobbán van, amíg a Szent Szellem mint Isten közöttünk és bennünk lakozik, amíg Isten Igéjét a kezünkben tartjuk, amíg a Máté 18,19 a szemünk előtt ragyog –, tehát, ismét mondjuk, egyáltalán nincs semmilyen mentség a terméketlenségre, a holt sivárságra, a hidegségre és a közönyre; nincs mentség az elnehezült és haszon nélküli összejövetelekre; nincs mentség, ha a találkozásainkból hiányzik az üdeség, vagy a szolgálatainkból a gyümölcstermés. Várjuk Istent szent egyetértésben, és az áldás bizonyosan nem marad el.

III. rész

A hatékony imádság újabb fontos feltételét találjuk meg a Máté 21,22-ben. „És mindazt, amit kértek az imádságban, *ha hisztek*, meg is kap(já)tok” (Vida). Valóban csodálatos kijelentés ez – szélesre tárja a hit előtt a menny kincsházát. Itt egyáltalán nincsenek határok. A mi drága Urunk biztosít minket afelől, hogy bármit is kérjünk egyszerű hittel, azt meg fogjuk kapni.

Jakab apostol a Szent Szellem ihletése alatt hasonló biztosítékot nyújt nekünk a bölcsességért való könyörgéssel kapcsolatban: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki *mindenkinek készségesen* és szemrehányás nélkül *adja*; és megadatik neki. De – és itt jön a belső alapfeltétel – kérje *hittel, semmit sem kételkedvén*: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához,

amelyet a szél hajt és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól” (Jak 1,5-7, Károli).

Mindkét szakaszból kiderül, hogy ha választ akarunk kapni imádságainkra, akkor hittel kell imádkoznunk. Egyvalamit jelent imádság formájában szavakat kimondani, és teljesen mást egyszerű hittel imádkozni, azzal a teljes, tiszta és szilárd bizonyossággal, hogy megkapjuk, amit kérünk. Féltő, hogy sok úgynevezett imádságunk soha nem jut feljebb a plafonnál. Ahhoz ugyanis, hogy imáink Isten trónjához eljussanak, a hit szárnyainak kell hordozniuk őket. Olyan szívekből és elmékből kell származniuk, melyek szent céllal egyesültek, hogy várják Istenüket azokkal a dolgokkal kapcsolatban, melyekre valóban szükségünk van.

Felmerül a kérdés, hogy az imádságainkban és az imaalkalmainkon nem látszik-e szomorú hiányosság ezen a ponton? Nem nyilvánvaló-e a hiányosság abból, hogy imádságaink oly kevés eredménnyel járnak? Nem kell-e vajon megvizsgálni magunkat, milyen mértékben fogjuk fel egyáltalán az imádságnak ezeket a feltételeit, nevezetesen az egy akaratot és a bízó hitet? Hiszen, ha igaz – márpedig igaz, mert Krisztus megmondta –, hogy ha ketten megegyeztek, hogy hittel kérjenek valamit, akkor megkaphatják, bármit kérjenek is, miért nem látunk több feleletet imádságainkra? Nem lehet, hogy bennünk van a hiba? Nem hiányzik-e belőlünk az egyetértés és a bízó hit?

A Máté 18,19-ben Urunk a közösséghez minimálisan szükséges számot, a kettőt említi, de természetesen az ígéret tízeknek, huszaknak, százaknak is szól. A lényeg az, hogy tökéletesen egyetértssenek és teljes mértékben meg legyenek győződve arról, hogy megkapják, amit kérnek. Ez alapjaiban változtatná meg imaösszejöveteleink hangvételét és jellegét. Sokkal valóságosabbá tenné a megszokott imaóránál, mely sajnos gyakran szegényes, kihűlt, élettelen, céltalan és felületes, és minden látszik benne, csak nem a szívbéli egyetértés és a rendíthetetlen hit.

Milyen óriási különbséget jelentene, ha annak alapján jönnénk össze imádkozni, hogy két vagy több hívő szívvel-lélekkel megegyezett, hogy együtt várjanak Istenre valamivel kapcsolatban, és kitartsanak imádságban, míg választ nem nyernek! Milyen kevés ilyet látunk! Hétről hétre részt veszünk az imaórákon – és nagyon helyes, tegyük is –, de nem kellene megvizsgáljunk Isten előtt, mennyire is értünk egyet abban az egy vagy több tárgyban, amit a trónus elé kívánunk terjeszteni? Az erre a kérdésre adott válasz az imádság belső feltételei közül pedig egy újabbhoz kapcsolódik.

Olvassuk el a Lukács 11,5-10-et: „És monda nekik: Ki az közületek, akinek barátja van, és ahhoz megy éjjélkor, és ezt mondja neki: Barátom, adj nekem kölcsön három kenyeret, mert az én barátom én hozzám jött az útról, és nincs mit adjak ennie; az pedig onnét belülről felelvén, ezt mondaná: Ne bántsz engem: immár az ajtó be van zárva, és az én gyermekeim velem vannak az ágyban; nem kelhetek fel, és nem adhatok neked? Mondom nektek, ha azért nem fog is felkelni és adni neki, mert az barátja, de annak tolakodása miatt felkél és ad neki, amennyi kell. Én is mondom nektek: Kérjétek és megadatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik nektek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik” (Károli).

A lehető legnagyobb jelentőségűek ezek az igék, hiszen részét képezik annak, amit Urunk a tanítványok kérésére válaszolt, mely így hangzott: „Urunk, taníts minket imádkozni!”. Senki ne gondolja egy pillanatra se, hogy magunkra mernénk vállalni annak felelősségét, hogy másokat imádkozni tanítsunk. Isten mentsen! Mi sem áll távolabb szándékunktól. Pusztán arra törekszünk, hogy olvasóinkat közvetlen összeköttetésbe hozzuk Isten Igéjével – és a mi áldott Urunk és Mesterünk valóságos mondataival –, hogy ezeknek a mondatoknak a fényében saját maguk ítélhessék meg, hogy imádságaink és imaalkalmaink mennyire felelnek meg az isteni mércének.

Mit tudhatunk meg tehát a Lukács 11-ből? Milyen elvi feltételeket állít elénk? Először is arra tanít minket, hogy *fogalmazzunk konkrétan* imádságainkban: „Barátom, adj nekem kölcsön három kenyeret”. Valamilyen határozott szükséglet merült föl, és ezt juttatja kifejezésre; erre az egyre gondol, ez van a szívéen is, és erre az egyre szorítkozik. Nem beszél hosszan mindenféle egyébről, elkalandozva, ötletszerűen belekapva ebbe-abba, hanem határozottan, világosan és egyértelműen közli: „Három kenyeret kérek. Ha nem lesz meg, én nem tudom, mit csinállok! Senki máshoz nem fordulhatok, a dolog sürgős, éjszaka van!” A kérés a körülményekből fakadóan határozott és egyértelmű. Nem tér el attól az egytől, ami a lényeg: „Barátom, adj nekem kölcsön három kenyeret!”.

Az időpont kétségkívül alkalmatlan – „éjfélnél”. A jelek nem túl biztatók. Az illető barát már nyugovóra tért, az ajtót bezárta, gyermekei ott vannak vele az ágyban, nem tud kikászálódni onnan. Ez mind nagyon elkésérítő, a barát mégis nyomatékosan közli, mire van szüksége: meg kell kapnia a három kenyeret.

Vegyük észre, milyen nagyszerű gyakorlati útmutatás rejlik itt. Óriási haszna lehet ennek imádságainkra és imaalkalmainkra nézve. Tagadhatjuk-e, hogy imaösszejöveteleinken fájdalmasan sok a hosszú, csapongó, felületes imádság? Nem sorolunk-e el gyakran egy csomó olyasmit, amivel kapcsolatban nem is érzünk szükségletet, és egyáltalán nem is számítunk a válaszra ezekkel kapcsolatban? Nem rökönödnénk-e meg nagyon, ha az Úr egyszer csak megjelenne az imaóra végén, és megkérdezné: „Konkrétan mit szeretnétek, hogy csináljak, vagy adjak meg nektek?”

Meggyőződésünk, hogy komolyan meg kell fontolnunk mindazt, amiről itt beszélünk. Hisszük, hogy imaösszejöveteleinknek őszinteséget, üdeséget, izzást, mélységet, valóságot és erőt kölcsönözne ha a szívünkben valamilyen határozott kívánsággal érkezünk, amelybe testvéreinket is be szeretnénk vonni. Néhányan szükségesnek érezzük, hogy hosszú imádságokat mondjunk, amelyben mindenfélét felsorolunk – gyakorta helyes és jó dolgokat, ez kétségtelen – de az ember gondolatait teljesen összezavarja a témák sokasága. Mennyivel jobb, ha egyszerre csak egyvalamit hozunk a trón elé, komolyan könyörgünk érte, majd szünetet tartunk, hátha a Szent Szellem másokat is indít, hogy hasonlóképpen imádkozzanak ugyanezért, vagy valamilyen más, ugyanilyen konkrétan megfogalmazott dologért.

A hosszú imádságok gyakran fárasztók, sőt egyenesen gyötrelmesek. Mondhatják egyesek erre, hogy nem kellene a Szent Szellemet időkorlátok közé szorítanunk. Ez így igaz – távol álljon tőlünk az ilyesmi! Ki merné magát efféle káromlásra ragadtatni? Mi pusztán összehasonlítjuk azt, amit az Igében találunk (ahol az imádságok jellegzetesen rövidek és lényegretörők, pl. a Mt 6, Jn 17, Csel 4,24-30, Ef 1. és 3. fejezetben stb.) azzal, amit oly gyakran – de hála az Úrnak, nem mindig – az imaóráinkon tapasztalunk.

Tartsuk tehát mindig szem előtt, hogy az Igében nem a hosszadalmas imádságok a jellemzők. Sőt, a Márk 12,40, ahogy több más igehely is inkább elítélőleg említi őket. A rövid, buzgó, lényegre törő imádságok jelentős frissességet és intenzitást váltanak ki az imaórán; másfelől azonban a hosszú és változatos témák közt csapongó imák általában nyomasztóan hatnak mindenkire.

A Lukács 11-ben azután egy újabb, nagyon fontos elvi alapfeltételt is találunk, ez pedig a „*tolakodás*”, vagyis a sürgető eltökéltség. Urunk azt mondja, hogy ez az ember pusztán a tolakodásával eléri a célját. Nem lehet lerázni, neki kell az a három kenyér. Az eltökélt sürgetés ott is sikerrel jár, ahol a barátságra való hivatkozás nem elég. Az ember konokul ragaszkodik céljához, nem lévén ugyanis más lehetősége. Nagy szükségben van, és semmivel sem tudja kielégíteni. „Semmit sem tudok adni úton lévő barátomnak.” Azaz nem tágíthat onnan, míg meg nem kapja, amit kér.

A kérdés immár az, milyen mértékben tesszük magunkévá ezt a nagyszerű tanítást? Áldott legyen Isten, hogy Ő nem „onnét belülről” felel nekünk. Soha nem mondja, hogy „hagyjál békén, nem kelhetek föl, hogy adjak neked”. Ő mindig a mi igaz és hű „Barátunk”, Ő mindig örömmel, készségesen és szemrehányás nélkül ad. Dicsérjük ezért az Ő szent nevét! Mégis bátorít az alkalmatlankodásra. És el kell gondolkoznunk tanításán, hiszen annyira szomorú hiányát tapasztaljuk imaalkalmainkon. Ha megnézzük, azt fogjuk találni, hogy a sürgetés hiánya arányban áll a konkretizálás hiányával. A kettő összefügg egymással. Ahol megvan pontosan, hogy mit kérünk („három kenyeret”), általában a vele kapcsolatos eltökélt, sürgető kérések is meglesz, csakúgy, mint a megszerzésére irányuló, határozott szándék.

Arról van szó sajnos, hogy túl tétovák, túl általánosak és homályosak vagyunk az imádságainkban és az imaalkalmakon. Nem azt a benyomást keltjük, hogy itt valakik *azt kéri, amire szükségük van, és azt várják, hogy megkapják, amit kértek*. Ez teszi tönkre az imaórát, ez teszi súlytalanná, céltalanná, erőtlenné; ettől lesz belőle csak csupa tanítás vagy beszéd, ahelyett hogy mély, komoly és buzgó imaösszejövétel lenne. Meggyőződésünk, hogy Isten egész gyülekezetét fel kell rázni ezzel a fontos témával kapcsolatban, és ez a meggyőződés indít minket, hogy e tanácsokkal és javaslatokkal szolgáljunk, amivel még nem végeztünk.

IV. rész

Minél mélyebben foglalkozunk az előttünk álló kérdéssel, és minél jobban átlátjuk Isten egész gyülekezetének állapotát, annál inkább meggyőződünk arról, hogy az imádság kérdésében mindenütt azonnali megújulásra van szükség. Nem hunyhatunk szemet afölött – és nem is akarunk –, hogy imaóráink szinte mindenhol élettelenek, hidegek és gyümölcstelenek. Kétségkívül üde kivételekre bukkanhatunk itt-ott, de általánosságban véve alighanem egyetlen józan, szellemi ember sem vonná kétségbe az igazságát annak, hogy imaalkalmaink hangvétele félelmetesen csapott, és hogy ezért elengedhetetlenül szükséges az okokat felderítenünk.

Az előző oldalakon igyekeztünk olvasóinknak néhány javaslattal és tanáccsal szolgálni. Röviden szóba került a bízó hit hiánya; a szívbeli egyetértés kudarca; a pontosan meghatározott, konkrét imatémák, valamint a sürgető eltökéltség hiánya. Világos szavakkal utaltunk – és világosan is kell beszélnünk, ha egyáltalán meg akarunk szólalni –, sok mindenre, amit nemcsak kimerítőnek és fájdalmasnak éreznek a valóban szellemiek, hanem azt is látják, hogy ezek a dolgok meggátolják, hogy imaösszejöveteleinknek valódi ereje és áldása legyen. Említettük a hosszú, fárasztó, ötletszerűen csapongó, valamint a prédikáló imádságokat, melyek időnként már annyira elviselhetetlenné válnak, hogy az Úr drága népét akár teljesen el is riasztják az imaórák látogatásától. Azt érzik ugyanis, hogy csak megterhelődnek, megszorodnak, ingerültté válnak, ahelyett, hogy felüdülének, vigasztalást nyernének, megerősödnének; ezért inkább távol maradnak. Úgy vélik, ha van egy ráérő órájuk, akkor hasznosabb, ha azt szobájuk rejtekében töltik, és buzgó imádságban és könyörgésben ott öntik ki szívüket Istennek, mint hogy elmenjenek az ún. imaórára, ahol teljes mértékben kimeríti őket a sok lagymatag éneklés és a sok hosszú, prédikáló imádság.

E gyakorlat jogosságát azonban nemcsak megkérdőjelezzük, hanem komolyan kételkedünk is abban, hogy ilyen módon orvosolni lehetne az általunk kifogásolt bajokat. Sőt, meg vagyunk róla győződve, hogy így nem lehet. Ha helyes összegyűlni imádkozásra és könyörgésre – és ki kérdőjelezné meg ennek helyességét –, akkor bizonyosan nem helyes, hogy bárki távol maradjon egyes résztvevők

erőtlensége, gyarlósága vagy akár oktalansága miatt. Ha minden valóban szellemi ember távol maradna emiatt, mi maradna az imaórából? Nagyon szegényes az elképzelésünk arról, hogy mi mindenből tevődik össze egy imaalkalom. Akkor is, ha nem is veszünk részt hallható módon a történetekben, de a helyes szellemben vagyunk ott – azért, hogy Istenre várjunk –, csodálatos módon hozzájárulunk az összejövétel hangvételéhez.

Továbbá nem szabad elfelejtenünk, hogy egy összejöveten más dolgunk is van, mint hogy a saját kényelmünkre, hasznunkra és áldásunkra gondoljunk. Nekünk az Úr dicsőségét kell szem előtt tartanunk; arra kell törekednünk, hogy az Ő áldott akaratát teljesítsük, és minden lehetséges módon a mások javát kell igyekeznünk előmozdítani. Ezért biztosak lehetünk benne, hogy e célok egyikét sem érhetjük el úgy, hogy szándékosan távol maradunk a közös imádkozástól.

Hangsúlyozzuk: „szándékosan távol maradunk” – tehát mondjuk amiatt, hogy nem épülünk abból, ami ott történik. Sok minden akadályozhatja a megjelenésünket – betegség, otthoni teendők, munkahelyi kötelezettség – ezeket mind számításba kell venni; de leszögezhetjük mint alapelvet, hogy *aki tudatosan távol marad az imaórától, az nincs jó szellemi állapotban. Az egészséges, örömteli és buzgó lélek bizonyosan ott lesz az imaórán.*

Mindez pedig természetesen és egyszerűen elvezet minket a következő belső alapfeltételhez. Lapozzunk egy pillanatra a Lukács 18 elejéhez! „Mondott egy példázatot is nekik arról, hogy *mindenkor imádkozni kell, és nem szabad elcsüggedni.* (Ezt) mondta: volt egy bíró az egyik városban, Istentől nem félt, és embert nem tisztelt. Volt pedig egy özvegyasszony is abban a városban, elment hozzá és ezt mondta: tégy nekem igazságot ellenfelemmel szemben! Az egy ideig nem akarta, de azután így szólt magában: ha Istent nem is félem, embert pedig nem tisztellek, mindazonáltal, mivel nekem terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne jöjjön ide és ne zaklasson engem. Így szólt pedig az Úr: halljátok, mit mond az igazságtalan bíró? Az Isten pedig nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik hozzá kiáltanak segítségért éjjel és nappal, és megvárattja-e őket? Mondom nektek, hogy végrehajtja a jogos büntetést rajtuk gyorsan, de különben az Emberfia amikor eljön, talál-e majd hitet a földön?” (Lk 18,1-8, Vida).

Figyelmünket itt az *állhatatos kitartás* belső állapota ragadja meg. „*Mindenkor imádkozni kell, és nem szabad elcsüggedni.*” Ez szorosan kapcsolódik ahhoz, amit már említettünk, azaz, hogy legyünk konkrétak és sürgetők. Szükségünk van valamire, amit egyszerűen muszáj megkapnunk. Eltökélten, együttesen, hittel és kitartóan várjuk Istenünket, míg kegyelmesen választ nem ad – amit bizonyosan meg fog tenni, ha a belső alapfeltételek megfelelők.

De állhatatosaknak kell lennünk. Nem szabad elcsüggednünk vagy feladnunk, ha a válasz nem érkezik meg olyan gyorsan, mint vártuk. Tetszhet Istennek, hogy lelkünket az Őreá való – napokig, hónapokig vagy akár évekig tartó – várakozással eddze. Az ilyen gyakorlás jó. Egészséges a lelkünknek, valóságot munkál bennünk, elvezet egészen a dolgok gyökeréig. Nézzük meg például Dánielt. „Három teljes hétig” várt Istenre, a lélek mélységes gyakorlása közben. „Azokban a napokban én, Dániel, gyászoltam három teljes hétig. Kívánatos ételt nem ettem, húst és bort sem vettem a számba, és olajjal sem kentem meg magamat, míg el nem telt az a három hét” (Dán 10,2-3, ÚRK).

Mindez jót tett Dánielnek. Hatalmas áldás rejlett a szellemi megtapasztalásban, melyen Istennek e szeretett és megbecsült szolgájának át kellett mennie a három hét alatt. Különösen is érdemes megjegyeznünk, hogy Dániel kiáltására a válasz rögtön a könyörgésének kezdetekor kiindult Isten trónjától, amint azt a 12. versben olvassuk: „Azt mondta nekem: Ne félj, Dániel, mert az első naptól fogva, hogy szívedet a dolgok megértésre adtad, és megaláztad magad Istened előtt, ő meghallgatta

szavaidat; és én a te beszédeid miatt jöttem. De – milyen bámulatos és titokzatos ez – Perzsia fejedelme ellenállt nekem huszonegy napig, és íme, Mihály, egyike a legelőkelőbb fejedelmeknek, segítségemre jött, és ott hagytam őt a perzsa királyoknál. Azért jöttem tehát, hogy tudtadra adjam, ami az utolsó időkben a te népedre elkövetkezik, mert a látomás azokra a napokra szól.”

Nagyon sok érdekesség van itt. Látjuk Isten szeretett szolgáját, amint gyászol, fegyelmezi magát és vár Istenre. Az angyali küldött útnak indul a válasszal. Az ellenség engedélyt kapott az akadályozására, de Dániel tovább várt: imádkozott és nem csüggedt el; és a kellő időben megérkezett a válasz.

Nem tanulságos-e ez a mi számunkra? Bizonyos, hogy az. Lehet, hogy nekünk is sokáig kell várunk az elváró reménység szent hozzáállásával és az imádság szellemével, de meg fogjuk látni, hogy a várakozás ideje milyen hasznosnak bizonyult a számunkra. Istenünk – irántunk való bölcsességében és hűségében – nagyon gyakran megfelelőnek látja, hogy késlekedjen a válasszal, pusztán azért, hogy kiderüljön, mennyi valóság van az imádságunkban. A lényeg tehát az, hogy a szívünkön a Szent Szellem által odahelyezett téma legyen – olyan téma, amellyel kapcsolatban a hit ujját rátehetjük az Ige egy bizonyos, konkrét ígéretére, majd állhatatosak maradjunk az imádkozásban, míg meg nem kapjuk, amit kértünk. „Minden imádságban és könyörgésben imádkozzatok *minden időszakban* Szellemben és évégett *virrasszatok* [legyetek éberek] *minden kitartással* és könyörgéssel az összes szentekért” (Ef 6,18, Vida).

Komolyan fontolóra kell vennünk mindezeket. Épp oly szánalmasan hiányzik belőlünk a kitartás, mint a konkrét célok és az eltökéltség. Ezért olyan fásultak az imádságaink, és ezért olyan hidegek az imaóráink. Nem valamilyen pontosan megfogalmazott céllal jövünk össze, ezért Istent nem sürgetjük eltökélten, és nem is vagyunk állhatatosak. Imaalkalmaink ezért gyakran nem többek unalmas megszokásnál – kihűlt, automatikus szolgálattévésnél, amin túl kell esnünk: éneklés, imádkozás, éneklés, imádkozás fárasztó változtatása, úgyhogy a szellem nyögve szenved a haszontalan testgyakorlás nehéz terhe alatt.

Világosan és határozottan szólunk, úgy beszélünk, ahogy érzünk. Szükséges, hogy szabadon szólhassunk ezekről. Isten teljes gyülekezetéhez fordulunk, közel és távol, hogy vizsgáljuk meg ezt a kérdést teljes nyíltsággal – keressük Istent ezzel kapcsolatban –, és ki-ki ítélje meg magát! Nem érezzük-e vajon, hogy hiányzik az erő a nyilvános összejöveteleinkből? Miért azok a meddő percek az Úr asztalánál? Miért uralkodik fásultság és renyheség a drága ünnepen, melynek megújított lényünk legmélyét kellene megmozgatnia? Miért hiányzik a kenet, az erő és az épülés a nyilvános összejöveteleinkből – miért az esztelen spekulációk és az együgyű kérdések, melyeket negyven éve folyamatosan passzírozunk? Miért az a sokféle rossz, amelyeket itt tárgyaltunk, és amelyek miatt szinte mindenhol szenvednek a valóban szellemi emberek? Miért meddő az evangelizálásunk? Miért nem találja szíven az Ige az embereket? Miért oly csekély az összegyűjtő erő?

Testvérek, szeretteim az Úrban, ébredjünk föl, és vizsgáljuk meg gondosan e súlyos kérdéseket! Ne elégedjünk meg azzal, hogy minden úgy menjen tovább, mint eddig. Felhívjuk mindazokat, akik elismerik igazságát annak, amiről e kiadvány oldalain beszéltünk, hogy egyesüljenek szívbeli, buzgó, hívó imádságban és könyörgésben. Igyekezzünk Isten szerinti módon összejönni, egy emberként, és boruljunk le a kegyelem királyiszéke előtt; állhatatosan várjuk Istenünket az Ő munkájának újjáéledéséért, evangéliumának terjedéséért, szeretett népének összegyűjtéséért és felépítéséért. Imaalkalmaink valóban az imádkozásról szóljanak, és ne a kedvenc énekeink előadásáról, vagy divatos dicséretnek énekelgetéséről. Az imaalkalom a szükséglet kifejezésének és a feleletül várt áldásnak, a gyengeség kifejezésének és a feleletül várt erőnek a helye legyen – az a hely, ahol Isten népe egy

akarattal gyűlik egybe, hogy megragadja Isten trónusát, hogy bejusson a menny kincstárába, és megkapja onnan mindazt, amire magunkért, a családjunkért, az Isten egész gyülekezetéért és Krisztus szőlőskertjéért vágyunk.

Erről szól a valódi imaalkalom, ha az Ige tanít minket. Valósuljon meg ez még teljesebben az Úr népe közt minden helyen. A Szent Szellem ébresszen föl mindnyájunkat, és helyezze szívünkre az egyöntetűség, a bízó hit, a konkrét célok, az eltökéltség és az állhatatos kitartás értékét, jelentőségét és szükségességét minden imádságunkban és imaösszejövetelünkön.

...

Utószó: Szeretnénk emlékeztetni az olvasót, hogy noha a megelőző oldalak fő témája az együttes imádság, soha ne tévesszük szem elől az egyéni imádság óriási jelentőségét és értékét. Szavakkal ki sem fejezhető, micsoda szükség van erre a szent tevékenységre, és mekkora áldás rejlik benne. Abszolút lehetetlen az isteni életben előrehaladni, a minket körülvevő ellenséges behatásoknak ellenállni, határozott bizonyágtevőnek és odaszánt szolgának lenni, ha az egyéni imádkozás áldott szokását kitartóan nem gyakoroljuk.

...

Fordítás: Hitünk célja (www.hitunkcelja.wordpress.com)